

Szász Károly

(Piski, 1915. ápr. 28. – 1989. aug. 16. Mv.) – muzikológus, zenei szakíró. Középiskolai tanulmányait Kolozsváron végezte a Református Kollégiumban, zene- és zongoratanári oklevelet ugyanott, a konzervatóriumban szerzett (1938). Zongorát, zeneelméletet tanított a kolozsvári zeneiskolában (1941–50), majd szolfézst és népzeneismereteket a marosvásárhelyi Zenei Líceumban (1951–62), a Szentgyörgyi István Színművészeti Főiskolán (1962–72), szolfézst és zenetörténetet a Pedagógiai Főiskolán (1972–77).

Zeneelméleti, módszertani és zenetörténeti kérdések foglalkoztatták; a *Művelődésben bemutatta a marosvásárhelyi zenei élet néhány kiemelkedő alakját (László Árpád, Metz Albert, Chilf Miklós, Sándor Domokos); az *Igaz Szóban (1970/1) egy ismeretlen Erkel-műre hívta fel a figyelmet. Tanulmányozta a marosvásárhelyi kóruskultúrát és hangversenyéletet. Írásait A Hét, *Művelődés, Vörös Zászló, *Igaz Szó közölte. Tanulmányai jelentek meg a Zenetudományi írások 1977. és 1980. évi kötetében.

Munkái: Énekeskönyv. Egységes tankönyv az elemi iskolák V–VII. osztálya számára (Nagy Istvánnal, Buk. 1949); Szolfézs példatár. I–III. (Szenik Ilonával, Mv. 1963); Zeneelmélet (uo. 1963); Kodály-módszer (Árkos 1971); Szállj, szépszavú dal (iskolai kórusgyűjtemény, Birtalan Józseffel, Buk. 1972); Zeneelmélet. Karvezetés (Sepsiszentgyörgy 1975); A relatív szolmizáció első magyar adaptációja (in: *Zenetudományi írások 1977. Buk. 1977).

Benkő András: Sz. K. *Művelődés 1974/4; uő: Sz. K. In: Zenetudományi írások 1980. Buk. 1980.

(B. A.)